

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 4 lutego 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1, skreśla się oznaczenie pkt 2;
- 2) skreśla się art. 2.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

Uzasadnienie

Na posiedzeniu w dniu 4 lutego 2011 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich i uchwalił do niej dwie poprawki.

Przyjmując **poprawkę nr 1** Senat uwzględnił, że przy nadawaniu nowego brzmienia fragmentowi jednostki redakcyjnej, nie przytacza się jej oznaczenia. Nadanie nowego brzmienia wprowadzeniu do wyliczenia w pkt 2 artykułu 2, przy zastosowaniu techniki legislacyjnej przyjętej w ustawie uchwalonej przez Sejm, spowodowałoby po "nałożeniu" zmiany na tekst ustawy, podwójne oznaczenie pkt 2.

Uchwalając **poprawkę nr 2** Senat zakwestionował zasadność wprowadzenia przepisu przejściowego przewidującego, na wniosek zainteresowanych, zmianę ostatecznych decyzji odmawiających, osobom deportowanym w granicach przedwojennego państwa polskiego, prawa do świadczenia pieniężnego. W prawie administracyjnym każda zmiana regulacji prawnej oznacza konieczność rozpatrywania uprawnień strony w świetle nowego stanu prawnego i prowadzi do powstania nowej sprawy administracyjnej, a co za tym idzie daje możliwość wszczęcia nowego postępowania. Zgodnie z orzecnictwem sądów administracyjnych "istnienie tożsamości sprawy zachodzi w przypadku występowania tych samych podmiotów w sprawie, tego samego stanu prawnego w nie zmienionym stanie faktycznym sprawy oraz tego samego przedmiotu, rozumianego jako interesy prawne lub obowiązki, które następnie po wydaniu decyzji stają się prawem nabytym (jego brakiem) lub obowiązkami prawnymi określonych podmiotów"¹. W świetle powyższego należy uznać, że - w przypadku braku stosownej regulacji art. 2 ustawy - osoby, którym odmówiono prawa do świadczenia, z powodu niespełnienia kryterium wywiezienia poza terytorium państwa polskiego, będą mogły występować z nowymi wnioskami w tej sprawie. Uchwalona poprawka skreśla więc normatywnie zbędny przepis. Senat uznał, że zabieg ten umożliwi jednoznaczne oddanie intencji ustawodawcy zakładającego, że składane na nowo wnioski o ustalenie prawa do świadczenia, dotyczą nowych spraw rozpatrywanych na gruncie zmienionych przepisów, a wypłata świadczenia objąć ma (zgodnie z art. 5 ust. 2 nowelizowanej ustawy) okres od 3 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wypłatę świadczenia.

¹ wyrok NSA z dnia 29 kwietnia 1998 r., IV SA 1061/96, Lex nr 45166.